

La Influencia

(2007, Pedro Aguilera)

Een ongemakkelijk hard piepend rolluik in een stille straat, te felle kleuren op een grauwe muur: zo voelt de buitenwereld als zelfs zuchten te veel energie vreet, als een status quo dreigt te veranderen in neerwaartse spiraal. Een jonge moeder, vader is spoorloos, heeft twee kinderen en een klein winkeltje. Maar ze kan de rekeningen niet meer betalen, ziet het leven niet meer zitten en valt stil. Wat volgt zijn inspiratieloze maaltijden, vele sigaretten en een huis vol rotzooi. Slechts liefdeloze one night stand en douche in slow motion bieden tijdelijke verzachting, ook al is de pijn sowieso al nauwelijks voelbaar meer.

De meeste winkels die worden geportretteerd in films richten zich op conversatie, koop en verkoop, overval desnoods, actie. Wat zelden getoond wordt, is het ellenlange wachten, niet dat van de klant, maar van de bediende. Hier betreft het duidelijk een metafoor voor haar hele leven: deze vrouw kan enkel nog wachten, tevergeefs hopen op betere tijden. Het contrast met de oogverblindende speelgoedwinkel is ronduit pijnlijk, hoe lief en onverantwoord de aangeschafte cadeautjes na faillissement ook bedoeld zijn. De kinderen zijn er vanzelfsprekend blij mee en vermaken zich wel, al is ook hun plezier hooguit sporadisch, tijdelijk. Ze maken zich geen zorgen, lijken de dag te plukken. De laatste scènes stemmen hierdoor, vooral na bezinking, tot diep nadenken over het belang en de invloed van ouders en de (des)illusie van geluk.

Een film 'over depressie' dient constant een delicate balans te bewaren, zeker als ook enig maatschappelijk commentaar vlak onder de oppervlakte sluimert: te bijtend cynisch en het is niet persoonlijk meer, te dramatisch en het is geen depressie meer. *La Influencia* houdt de buitenwereld op gepaste afstand en de emoties laag, met zeer aandachtig oog voor achtereenvolgens het slachtoffer en de nabestaanden. Er wordt niet met zinloze schuldvraag gestrooid, laat staan met tranen. De kinderen zijn niet overdreven aandoenlijk, een tripje de natuur in wordt niet geromantiseerd. En veel gesproken wordt er niet, waardoor de woorden des te betekenisvoller zijn. Ondanks de misère wordt zodoende toch een relatieve rust uitgestraald. Ergens in deze fictieve uitzichtloosheid zit een realistische troost.

Je zou het maar op je naam hebben staan, op je dertigste, een debuutfilm als deze. *La Influencia* is aangrijpend doodeerlijk.

Menno Peeters, 11 juli 2012

Speelduur:
84 min.

cast:
Jimena Jiménez
Romeo Manzanedo
Paloma Morales

script:
Pedro Aguilera

cinematografie:
Arnau Valls Colomer

